

*Мої думки читай, радій:
які митці живуть на світі!*

ІНСАЙТ-ІНТЕРВ'Ю

(з довоєнного архіву)

– В якому жанрі ви творите?

– Мій жанр – театральньо-балаганий роман-забава.

– А стиль?

– Феєрично-псевдодокументальний із метанаративом містерії: інтерконтекстуальність, паратекстуальність і медіатекстуальність; поглиблення смислової парадигми, а не лише нараційних ефектів репрезентації.

Експліковано кілька сюжетних ліній: метапостмодерністська й іманентно-мінлива трансгресивна компіляція.

І все це я ненав'язливо пролонгую і пролонговую...

– Досить, спробуємо переварити... Охарактеризуйте кількома словами своїх персонажів.

– Вони всі в масках. В декого ці маски вросли. Це я їх імплантував. Я випробовую своїх героїв ницою, вульгарною, низькою дійсністю. Провокую трансгресію персонажів, їх здатність виходити за межі власної ідентичності і сконструйованих зовнішнім соціумом парадигм і конвенцій. Вони всі відчують вповзаючий в душу крах. Так, психологічна перверсія – маркер художньої дійсності, представленої водночас і як карнавал, і як *Anus'tristis vita Homo Erectus*...

– Боже, контролюйте себе! Наша передача для широкого кола!

– А що такого? Перверсія – *perversiō* – «перегортання», в перекладі з латини. Тільки типовий *pervertere*, себто збоченець, може якось вульгарно трактувати цю дефініцію...

– Та я про той (*прикриває рукою мікрофон, знижує голос*), той, як його... *Anus – Erectus*...

– Та не лякайтесь – «*Anus'tristis vita Homo Erectus*» – то є «довбане'життя Людини Задертоходячої». Латина. Моя! Це з «Інкунабули бабуїнів», ще з дипломної, моїх витоків...

– Гаразд, то про що ви, власне, пишете?

– Пробую ревізювати ключові аспекти людини: утвердження гуманістичних переконань, щирості і прагматизму, емоцій і розуму, наївності і досвідченості, волі до влади і сексуальності, слабомотивований блуд, досліджую блудократію в стані емоційної розбурханості.

Аналізую реперні точки побутового натуралізму і буфонності. Проекцією на гротеск пригодницько-детективні, фантастичні, езотеричні, містичні і еротичні елементи. Відбувається прецесія лицемірства і невмотивованої агресії. Персонажі в масках борців за справедливість.

Мої образи добра і зла – не антагоністичні феномени, мотив їх протистояння показаний в трансгресивному аспекті. Це чинники взаємодоповнення людської

сутності. А швидше – тупості. Немає абсолютного зла і добра. Істина може бути сфальшована цинічним людським розумом.

Пишу про агресію, ненависть та фальш, що вдаються до ефективних маніпуляцій при візуалізації новоісторичної моделі осмислення доби і особи, котра послуговується законами трансгресивної або перверсивної моралі.

Окремо я пораюсь в темі «Кохання як трансакція двох неврозів, що перетнулися, спровоковані еманациєю гормонів, точніше, їх грою...» Це коли навзаєм. А якщо ні, то трансакція, тобто, той невроз-кохання, капсулюється... До речі, про це є допис в моєму блозі «Емоційне вигорання абулії близ ліжка або придушене его Ігого!». Абулія пишеться з малої, загляньте у Вікіпедію, якщо ви достатньо асертивні... «Ігого!» можна з великої...

– Авторе, ви якось... теєчки... ближче до народу... словами принаймні!

– У цій трансакції мені вдалось добряче насюрити... – *автор хвалькувато розправляє плечі.*

– Що, вам, пробачте, добряче вдалось?

– Насюрити! Я описав ейфорію перших днів перехідної фази від свіжої любові до кохання, а вже далі – крок до ненависті, а за мить – вже до стабільної відрази сюрреалістично. Так, тут я збочив – дав диферент в бік сюрреалізму! Хоча я індиферентний до парадоксальних несловесних асоціацій... але, знаєте, оте виспренне, млосне, жаске бурління, оте цюпцяння важко облицювати дефініціями... Я маю на увазі любовні троці... їх інгредієнти бирками не обклеїш... Безумовно, в голові, як в головному сервері організму закоханих працюють ендорфіни і енкефаліни. Вони дають відчуття радості, заспокоєння і блаженства. Але ці медіатори забезпечують ейфорію лише за умови, коли особина – принаймні одна з двох учасників цієї трансакції! починає керуватись іншими, периферійними, але дуже важливими інструментами організму. Окситоцин та вазопресин починають штовхатись з енкефаліном...

Так, найвишуканіший секс спочатку відбувається в голові! Мозок – найпотужніший сексуальний орган, здатний стимулювати, реалізувати чи сплундрувати статеву функцію. Той же мозок і формує гендерно-соціальну, психомоторну девіацію, індукує химерне розмаїття кретинізму... Ось так у мене і пішов сюрр! Тугий, пружний... дзвінкий...

– Та я чую... Ии-к!.. – *ведучий подавляє блювотний рефлекс.* – Десятою дорогою обійду я ваші акції...

– Так, вони бридкі, ці гіпертрофовані маркери суб'єктивності: «Его», «Хіть», ба, навіть «Хіті»... чи «Хоті»... Вибачайте за алітерацію. У тих скотів, я маю на увазі своїх героїв, мета визначає засоби. Якщо коротко: всі падлюки! Вищого ступеня!.. Проби нікуди ліпить! Хіба що на пігулку віагри...

– О, це по-нашому! Бляха-муха, сугубо дохідливо! – *радіє ведучий,* – народу це миле! Тепер давайте про ідею твору, не зловживаючи піаром... підаром... лапідаром, чи яким там ще даром...

– Та я ж кажу – усі скоти і нічого, окрім скотського, їм не притаманне. Хоча тут прихована каверзна контроверза антитеза – то я провокую дискусію. Реляції доречні. Якщо детальніше, то в основі мого містеріального жанру лежить ідея руху

якісного безупинного прирощення і оновлення внутрішнього гуманістичного єства людини як представника соціального планктону. Світ репрезентовано як імітат-дискурс, арену ілюзій і містерій, вирву сфальшованих інтенцій і потенцій, неправди, постійних інтриг, жертвовності власної тілесності. І чужої.

І все вищезазначене апатичне до фібрів душі. Ну, майже. По діагоналі, опосередковано. У моїх творах вилискують не дифірамби, а тьмяніє матова, вибачайте за грубі асоціації! – матова поверхня вивороту єства. Це не буфер чи демпфер для згладження конфлікту феєрії юних прагнень з суворою реальністю, це стрімкий домкрат краху надій! Відрижка, харкотиння і блювотиння маргіналів, яким вдалося відштовхнутись від соціального дна і впливти, борсаючись на поверхні, розбризкуючи лайно на веселку. А ну с...

– Ні слова про анус! Хай Бог помилує, що це ви знов розходилися...

– А ну спробуйте зрозуміти: я розглядаю своїх героїв у стані постійної трансгресії, детермінованою травматичною пам'яттю, психічними розладами, набутими комплексами та іншими апертурами, гарнітурами і аксесуарами розхристаної душі і тіла, природа яких до кінця не з'ясована і залишається не усвідомленою. І не треба! Все це я візавуалюю через іронічну, ба часом навіть цинічну! діафрагму парадигми розгнузданого містеріального нонсенсу, що безупинно прирощується і оновлюється. Я не уникаю гострих кутів, ба, я на них натикаюсь – наприклад, на кіднепінг, камінг-аут чи кунілінг!

– Ага, це зрозуміло! Особисто я ще не читав, але студентки переповідали про сцену, де ваш герой займається мазоокультизмом...

– Не герой! Він мені глибоко огидний. Це персонаж. І займається він садоанізмом... Своє судомне камлання, м'язову сегрегацію він позиціонує перед дружиною як вправи для схуднення... Брехлива тварюка! Але допомагає – дивіться, як я підтягнув черевце, прес – шоколадка! *(хвальковито задирає футболку, демонструючи пивний животик)*.

– А, ййопт... мать, я ху... хуею! Тьху, йй-Богу! Давайте без цього онаносатанізму... Вам одна хвилина для підсумку. Але дуже попрошу, доступною мовою...

– Зрозумів, спробую спростити до мінімуму. Моя творчість декларує одну-однісіньку ідею: маскулінізація гарріпотерів у фазі домінуючого гетероамбівалентного постсексуалізму, постструктуралізму, релятивізму та колізії алюзій. Крім того, превалює фанаберія містерії і девіація герменевтики... тобто її кастрація. Символічна, звичайно... частково – під гоготання люмпенів на гальорці. Так, людина безпомічна і беззахисна перед гримасами долі, соціуму... і моєю фантазією... Підкреслюю – все вищезазначене спровоковане ілюзією еманациї потенції і полюції ексистенції...

– Ох, ти, етіть твою ядучу силу! – *лякається ведучий*, – ще і манація потенції поліції?!. Ну, в натурі, дай Боже витримки! За ту манацію нам можуть пришити образу честі і достоїнства силових структур, сумніви у їх непохитній твердості! – *ведучий починає нервувати*.

– Ага, бачте, одразу до вас дійшло! А доцент Лузапович з Хайфи казав, що термін «гетероамбівалентний» більше пасує до моїх субтильних забрьоханих діарейних неосодомітів... Він тоді був ще доцентом у Житомирі. Ич, яке падло!

– Геніально! – *ведучий радо трясє руку авторові*, – це ви хорошо його підковернули! Крутяк! Респект і уважуха! Я на льоту склював раціональне зерно, що ви підкинули! Яке глибоке урвище! Подвійне дно замулення! Могутній словник – одним словом і в хвіст, і в гриву! Велич аж пригнічує... мов Яма Фудзі... сугубо... Мені це близьке – теж недавно пронесло... Вісім капсул імодіуму на світ витягали...

– Теж мені жартівник знайшовся! – *гнівно продовжує автор*. – Компілятор, профанатор і фальсифікатор! Маніпулятор, інсинуатор і маргінатор! А ще діфаматор, провокатор і плагіатор! Паліативний кон'юнктурник! Апологет демагогічних канделябрів! – *автор біснувато вилуплює очі, сичить, жестикулює кулаками і бризкає слиною перед очима ведучого*.

– О Господи! Та чого ви завелись! Я ж нічого не маю проти тих... як їх там... абонентів демонічних барбілярвів... чи маргінолобизаторів-натурників... – *лякається ведучий*.

– Ось я на захисті докторської йому і вріжу! Але не варто загострюватись на ньому, на тому Лузаповичу. Та що воно може, те плюрокозле пусюкало..., – *миттєво повертається автор до свого пунктику*, – головне нам не втратити родзинку, трюфельку на багат шаровій піці моєї творчості... Ви зараз здивуетесь – це тривожне відчуття предтечі деменції! Ось вона, та черешенька, що стабільно пролонгує гофровану, пурпурову колізію, що превалює, перетинає і ріже, навіть асфіксує червоною синтетичною ниткою, точніше, сермяжною мотузкою, всю мою творчість та, власне, і життя – це домінуюча думка, яка скабрєзно лине до тваринного ерото'нутра, власного, а ще більш до чужого. Але рука трансцедентно чи іманентно тягнеться до чарки – то для початку... але перманентно, без зворотнього конекту, донатів, реляцій аудиторії... лапідарних чи вербальних...

Я радий можливості спитати: пане ведучий, от що вас особисто схвилювало в моїх творах? Чи зрозуміло я виклав базис трансрегресивної або перверсивної моралі? Може, є запитання? Боюсь, я надто сугєстивно зробив верифікацію ключових когнітивних ракурсів...

– Особисто мені всі ці (*плутано читає зі смартфона*) манації потенції і херифікації... на піці *транс'сракурсів еротонутра* вашої псевдобратії глибоко до сраки!!!

А запитання є: авторе, ти ідіот?

– Прикидаюсь!!!

Голос відеоператора: «З мене досить, зйомка закінчена, пішли ви всі на... вихід!.. Вільні!»

Темний екран. Але запис звуку продовжується. Чути голос відеоператора, він же, вочевидь, є продюсером:

– Ну, і куди мені заткнути цей сюжет? У що я встряг? Куди мене заманили? Куца провінційність! Хто казав, що під цей сюжет рекламу оплатить?..

Його перебиває схвильований вигук автора:

– Так, я помилився! Тоді він був ще старшим викладачем, той примат-доцент Лузапович! І це було не в Житомирі, а тут, в самому Ніжині... Треба все перезаписати. Архіважливо! Щоб не ламати мою когнітивну парадигму... наступного понеділка, у Чернігівському колегіумі, я її фактую... доведу...

Вигук автора люто перебиває відеооператор:

– Я тебе, глядь, одфактую! Доведу і перерозпишу, як Бог черепаху! Де той грібучий пустопляс Поц-на-П'овер¹, чи як там його? Япона мама з вашими погонялами! Докторські і любительські... ковбаси... Мудораси, блін, – вздовж і впоперек... поляну хто обіцяв накрити? Ну, глядь, долбоклюї! Ох, і примати-звіздуні!.. Вирубай їх нахр...

Звук різко обривається

¹ **Лео Коц-на-Б'обер** – літературний агент, імпресаріо і мій продюсер. Прим. автора.